

naša zvezda

Kristus – naše življenje

Kakor je težavna pot navkreber, če prideš vrh gore, na vse to pozabiš in se od srca razveseliš. In začutiš, da je lepo na višinah, v svežem zraku, v skrivnostnem miru, v objemu mogočnih gorskih velikanov. Kako majhno se pri tem pokaže okolje, v katerem živiš! Ali ni tako? Glej, v življenju s Cerkvijo smo tudi dospeli na take višine, na vrhove, do katerih tudi najvišja gora sveta ne seže. Ves čas od velike noči do binkošti je kakor pot po slemenu najvišjega gorovja. In na tej poti Cerkev vrisa od veselja, ker je Kristus premagal greh in smrt, kar nas tlači in vleče v nižine, in neprestano vzklika hvalo Bogu z veselo velikonočno alelujo. Ali je treba, da te Cerkev v teh lepih pomladanskih dneh še posebej poziva k veselju? Da pozabiš na vsakdanje težave, na človeško revščino, in odpreš na stečaj vrata svojega srca iskrenemu veselju v Gospodu?

Tudi zate je Kristus umrl, da bi ti živela, da bi imela življenja v izobilju. Ne tistega plehkkega, plitvega, cenenežnega življenja, ki ga danes mnogi za življenje štejejo. Ne, Kristus nam je prinesel pravo, pristno življenje božjih otrok, življenje milosti. Glej, to življenje, po katerem si kakor mladika s trto zvezana s Kristusom, to življenje je kristalno čisto in neusahljivi vir pravega veselja. Zato se v teh dneh veseli s Cerkvijo in se zavedaj, da je milost, ta čudovita življenjska vez med teboj in Kristusom, najdražje, kar imaš. V primeri z njo izgubi vse drugo svoj pomen, zemlja čast in sramota, bogastvo in revščina, zdravje in bolezen.

Slavospev Bogu vrh gora. (Slikal H. Franke)

sti in neusahljivi vir pravega veselja. Zato se v teh dneh veseli s Cerkvijo in se zavedaj, da je milost, ta čudovita življenjska vez med teboj in Kristusom, najdražje, kar imaš. V primeri z njo izgubi vse drugo svoj pomen, zemlja čast in sramota, bogastvo in revščina, zdravje in bolezen.

Po tej Kristusovi milosti si tudi članica izvoljenega rodu, kraljevega duhovstva, svelega naroda. Poklicana si iz teme v čudovito luč. Zdaj se ne vidiš vsega njenega sijaja, a pride čas, ko boš zastrmela nad njo. Zakaj oko še ni videlo, uho še ni slišalo in nobenega človeka srce še ni dojelo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo. Tudi zate je pripravljen v nebesih neminljiv delež. Zato se ti in vsi radujemo v neizrekljivem in veličastnem veselju, ker dosegaмо namen svoje vere: zveličanje duš (1 Pet 1, 8, 9).

Vse to nam je naklonil Kristus s svojim vstajenjem. Kakor prinaša pomlad novo življenje, veselje in pestrost barv v prirodo, tako je Kristus s svojim vstajenjem obnovil življenje naših duš in razmaknil meje našega veselja preko mej časa in prostora v brezbrežno večnost. Zato je slavlje velike noči na zemlji, četudi prekaša vse druge praznike v letu, le senca, le žarek veličastnega slavlja, ki nas čaka v nebesih. Zato se iz srca radujemo na višinah, na katere nas v teh dneh vodi Cerkev, tudi če je treba zdaj nekaj časa trpeti bridkosti v raznoterih preskušnjah (1 Pet 1, 6).

»Kaj naj počnem, mamica, če me zapustiš?« je vprašal otrok obupno. »Samo zame moli in trpi vse, kar te doleti, ljubemu Bogu na čast, in jaz bom skrbela zate. Verjemi, otrok!«

Pet dni Anica moli, trpi lakoto in zmrzuje za mamco. Odkar jo je brezsrčna gospodinja nagnala iz sobice in si prilastila tudi njeno malo premoženje, samo da bi bila plačana. Le rdeča ogrinjalka je ostala Anici, ki jo le malo varuje pred mrazom. Pralnico ji je velikodušno prepustila soseda, da je v njej lahko prenočevala.

Anica spi. Sanja mile in ljubke sanje. Na božji njivi vidi vstajati mater v jasnem svitu. Krasna gospa, polna miline in dobrote plava proti njej in jo ogovori: »Trpljenje in molitev tvojega otroka te je rešilo iz vic. Pokliči ga k nam v nebeško veselje!«

»Anica, otrok moj, pridi!«

»Mama, pridem,« zakliče dekletce v sanjah glasno in se zbudi. »Mamica me kliče; na grobu moram moliti zanjo.«

Anica skoči kvišku, zavije glavo v ogrinjalko in hiti kljub mrazu in temi novembrske noči na pokopališče. Kako se trese v vetru in mrazu! Sepeta molitve: »Mati božja, pomagaj ji!« Skrivna moč vodi njene korake k svežemu grobu. Poleg njega poklekne in objame z obema rokama leseni križ. »Gospod, daj ji večni mir!« Začne rožni venec, ki ga jo je mati naučila, toda konča ga ne! »Ki je za nas s trnjem kronan bil« — tukaj so ustnice onemele, drget je stresel telo — lakota, mraz in bolečina so opravili pri deklici svoje delo.

Sedaj je rešena zemeljskega gorja. Njeno telo počiva na materinem grobu, duša pa je odšla z njo v večno veselje.

Mati je preskrbela svojega otroka, kar najbolj je mogla. I. Hill — Nadja

Mati skrbi

V predmestju deželne prestolnice smo. Ponoči. Ura je odbila deset. Na cestah trepetajo le posamezne luči. Nekaj plinskih svetilk se zaman bori z meglo in temo. Videti je, da je vse leglo k počitku, ki je gotovo za vse prebivalce četrti po dolgem, težkem delu sladak in okrepljujoč, četudi je ležišče raskavo in trdo. Najslabše ležišče ima pač Anica, ki spi v kotu neke pralnice. Oblečena počiva deklica na golem mrzlem kamnu, zavita v staro, rdečo ogrinjalko, edino dediščino po materi. Po materi! Pred petimi dnevi je umrla, v zadnjem dnevu rožnovenskega meseca, uboga, pridna šivilja, po dolgi, težki bolezn, ki ji je požrla vse prihranke. Bila je težka smrt, težka zaradi Anice. Kaj bo iz šestletne sirote?

Za višjo gimnazijo v Kočevju

Oglašam se iz kraja, o katerem mislijo nekateri, da je Bogu in ljudem za hrbtom. Ugovarjam! Žal, je res, da so ljudje, tudi med slovensko inteligenco jih ne manjka! ki delajo z vsemi štirimi na to, da bi nas potisnili popočinoma v ozadje. Vsem tem rečem v obraz, da nam delajo krivico.

Na praznik sv. Jožefa smo imele sprejem v MK in ker je imela ta dan svoj god tudi Marija sedmih žalosti, smo ji napravile s tem, da je bilo sprejetih v njeno kongregacijo 36 novih članic in 36 kandidatkinj, majhno veselje, vso kongregacijo pa smo izročile ta dan v varstvo Njenemu ženinu, sv. Jožefu. Vseh članic in kandidatkinj nas je okrog 147. Ali ni to kar cela armada? Le naj še kdo reče, da smo Bogu za hrbtom!

Zavihale smo si rokave in sedaj orjemo in sejemo. Pa kakor sejalec iz sv. pisma, tudi nam nagaja hudobni duh. S svojimi pomočniki razdira naše delo in seje ljuljko med pšenico. Eno glavnih razdiralnih sredstev pa je ukinitve naše gimnazije. Gospodje, ki imajo v rokah usodo naših šol, so slabo ali pa popolnoma napačno poučeni o naših razmerah, drugače bi prav gotovo ne

ukinjali naše šole. Saj se vendar tudi mi, čeprav najmlajši, borimo za našo katoliško stvar in dobro domovine. Borimo se s tem, da vzgajamo sebe in naše mlajše. Ko je prišel odlok o ukinitvi, nam je skoraj upadel pogum. Čemu smo se trudili? Čemu vzgajali? Lanski mali maturantje so se razšli, namesto da bi nam pomagali. Odšli bodo letošnji, odšli bomo mi. In kdo bo potem vzgajal naše najmlajše za Boga in domovino? Kdo jih bo obvaroval strupa, ki ga raznaša sovražnik?

V nekem časopisu sem brala: »Vsi, ves narod in vse oblasti morajo sistematično prijeti za delo, da se reši mladi rod, ki se nam grozeče potaplja v miselnosti, da se da živeti brez resnega dela! Mladino moramo obvarovati pred tem zastrupljenim mišljenjem.« Borimo se za zdrav rod, pa nam jemljejo orožje iz rok! Nekateri celo dobro premišljeno. Med slovensko inteligenco so, s prstom vam jih lahko pokažem! *Mi pa smo delali in še bomo delali, zlasti me dekleta, ki nas je toliko, in Vam bomo pokazali, da mi v Kočevju nismo zadnji.* In vse dobre kongreganistke in kongreganisti in vsi domoljubi ste z nami!

Iz življenja kongregacij

Velik del idealnih dijakinj se danes zbira v Marijinih kongregacijah, ki se vedno lepše razvijajo. V upanju, da ustrezemo vsem našim bralkam, hočemo v naslednjem podati kratek pregled tega lepega gibanja med slovenskimi dijakinjami. Vse DMK za dijakinje pa prosimo, da nam čim prej pošljejo potrebne podatke, da bo naša slika tem popolnejša.

Stolna kongregacija »Brezmadežne« za dijakinje višjih srednjih šol v Ljubljani je bila ustanovljena 3. januarja 1928. K prvi in glavni MK v Rimu je bila priključena 7. januarja 1928. — Vseh članic nas je okrog 70. Med njimi so zastopane vse ljubljanske gimnazije in trgovske šole. — Zbiramo se v dvorani škofijskega dvorca, in sicer vsak ponedeljek ob šestih. Stolni kanonik dr. Tomaž Klinar nas vodi in nam pri sestankih daje lepe nauke za bodočnost. Pri vsakem drugem sestanku predavamo same in sicer zastopnice posameznih odsekov. Imamo tri odseke: misijonskega, pri katerem nas zastopnica največkrat povede v indijske misijone. Pri evharistično-liturgičnem se notranje spopolnjujemo, pri socialnem odseku pa govorimo o perečih sodobnih vprašanjih. Po referatih nam gospod voditelj v debati pove še marsikaj zanimivega in lepega.

Ob prvih petkih v mesecu se zbiramo k skupni sv. maši in sv. obhajilu v aloyzijeviski kapeli in dasi je to precej zgodaj, se vendar udeležujemo v lepem številu. Pri teh pobožnostih včasih pojemo, včasih pa recitiramo sv. mašo.

Od časa do časa priredimo akademijo ali kako igro in povabimo svoje starše in prijateljice, da se skupaj z nami naučijo pravega kongregacijskega veselja.

Dobro se zavedamo, kako velike naloge nas še čakajo v življenju. Zato se z zaupanjem zatekamo k nebeški Materi in jo prosimo pomoči in varstva. B. V.

V sv. pismu sem brala o temle dogodku. K Jezusu so prišli njegova mati in bratje (t. j. sorodniki), pa se niso mogli sniti z njim zaradi množice. Sporočilo se mu je: »Tvoja mati in tvoji bratje stoje zunaj in te žele videti.« On pa jim je odgovoril: »Moja mati in moji bratje so ti, ki božjo besedo poslušajo in spolnjujejo.« (Lk 8, 19–21.) Na te Jezusove besede mislim, ko pišem o kon-

gregaciji. Saj se tam resno prizadevamo, da bi bile vredne hčerke svoje Matere, ki bi smele imeti Jezusa za brata.

Naša kongregacija se imenuje **Srednja stolna kongregacija Kraljice angelov v Ljubljani**. Ustanovljena je bila 8. maja 1915. Vodi jo stolni vikar gosp. I. Vindišar. K shodom in sestankom se zbiramo v ljubki škofijski dvorani (desno od vežnih vrat), in sicer vsako sredo ob 5 popoldne, dijakinje, ki imajo popoldanski pouk, pa isti dan ob 8 zjutraj. Pri shodu govori gosp. voditelj, pri sestankih pa nastopamo tudi s svojimi predavanji. Vsako tretjo nedeljo imamo skupno sv. mašo in obhajilo. Vseh skupaj nas je okoli sto, vendar je še prostora za vsa dobra dekleta, ki jih prisrčno vabimo. P. M.

Dne 4. septembra 1923 je bila ustanovljena v ljubljanskem uršulinskem samostanu Marijina kongregacija za notranjo meščansko šolo. V to kongregacijo so od leta 1929 dalje vstopale tudi dijakinje novoustanovljene uršulinske gimnazije. Ker so pa članice po nižjem tečajnem izpitu šle na razne druge šole, je kongregacija leta 1934 evoj delokrog razširila in postala splošna srednješolska. Danes se imenuje **Srednješolska kongregacija Brezmadežne pri uršulinkah v Ljubljani**. V njej so zastopane skoro vse vrste ljubljanskih srednjih šol: gimnazije, Trgovska akademija, Trgovska šola in Srednja tehnična šola. Vseh članic je 245. Od teh je 154 aspirantkinj, 42 kandidatkinj in 89 pravih članic. Shodi se vrše v štirih oddelkih, in sicer za I. gimn. razred, za II. in III., za IV. in V., za VI.–VIII. gimn. razr. Višji razredi imajo shode vsak teden, nižji na štirinajst dni. Zbiramo se v zato določenem prostoru uršulinskega samostana, enkrat na mesec pa v domači kapeli. Vsak prvi petek v mesecu imamo skupno sv. mašo in sv. obhajilo.

V naši kongregaciji se prav pridno udeležuje karitativni krožek. Zlasti pred božičem imajo članice polne roke dela. V teh dneh se večkrat sestajajo, prinašajo darove in jih skupno pripravljajo za potrebne družine. Med brnenjem šivalnega stroja in vbadanjem šivank se tupaam oglasi vesela pesem ali prijetno kramljanje.

Takšno je življenje v naši družinici. Koliko veselja, koliko živahnosti in zaupnih razgovorov, kadar se snidemo. Našega gosp. voditelja ni treba posebej omenjati, saj ga po »Zingari« vse dobro poznate. Poleg shodov imamo predavanja, ki jih visokošolke

Živi s Cerkvijo

15. april, četrtek SV. HELENA

Nekateri seznami svetnikov (martirologii) navajajo 15. april kot smrtni dan matere Konstantina Velikega. S svojo globoko in neomajno vernostjo je vplivala najprej na svojega moža Konstancija Klora, zlasti pa na sina Konstantina († 337).

18. april TRETJA NEDELJA PO VEL. NOČI

Evangelij: Jezus napoveduje svoj odhod (Jan 16, 16–22).

24. april, sobota SV. JURIJ

Častnik v Kapadociji. Pod Dioklecijanom je žrtvoval službo in življenje za pravo vero (o. 303). Vzor srednjeveških viteзов. Zavetnik ljubljanskega mesta.

25. april ČETRTRA NEDELJA PO VEL. NOČI

Evangelij: Jezus obljublja učencem Sv. Duha (Jan 15, 5–14).

God sv. Marka, pisatelja drugega evangelija. Njegova mati je bila lastnica hiše, v kateri je imel Jezus zadnjo večerjo in kjer so se odslej jeruzalemski kristjani zbirali. Bil je učenec in spremljevalec sv. Petra in po njegovi propovedi je sestavil svoj evangelij. Umrli je mučeniške smrti v Egiptu. Njegovo truplo so pozneje prepeljali v Benetke, kjer počiva v veličastni stolnici.

26. april MATI BOŽJA DOBREGA SVETA

Dober svet je velikega pomena. Marija nam ga daje. Odločevala je v velikih, težkih vprašanjih. Božjo voljo je najpopolneje spoznala. Zato iščimo pri Njej pravega sveta. —

27. april, torek BL. HOZANA

Na naših tleh, blizu Podgorice v Crni gori, je bila leta 1493. rojena deklica, ki je dosegla redko čast, da jo smemo v vseh škofijah naše kraljevine častiti na oltarju. Bila je to Katarina Kosić, hčerka siromašnih staršev pravoslavne vere. Komaj dorasla, je šla v Kotor k ugledni katoliški družini služiti. Kmalu je tudi sama postala katoličanka. Bog ji je naklonil izredno milost, da je posebno živo občutila ljubezen trpečega Kristusa do nas ljudi. To ljubezen je hotela Kristusu vsaj nekoliko povrniti. Stopila je v red dominikank, kjer je dobila ime Hozana, in se nato zaprla v tesno celico, kjer je v spokornem življenju prebila celih 51 let. Rada je pomagala svojim comeščanom z dobrim svetom, molitvijo in pokoro, zlasti pa je molila za svoje rojake, ki so večidel ječali pod turškim jarmom. Umrli je 27. aprila leta 1565. Njeno truplo, ki še do danes ni strohnelo in je še vedno gibljivo, počiva v Marijini cerkvi v Kotoru.

30. aprila, petek SV. KATARINA

Malokatera žena se je v svetu tako uveljavila kakor hči sienskega obrtnika Jakoba Benincasija. Že v tistih časih je v važnih zadevah zastopala italijanska mesta in posredovala med knežjimi dvori. Celo papež in kardinali so prisluhnili besedi ponižne a odločne sienske svetnice. Zgodovinarji jo pristevajo največjim ženam srednjega veka.

Rodila se je 25. marca 1347 kot predzadnji otrok izredno številne družine. Dokler je bila doma, je rada opravljala vsa dela, ker je v volji staršev videla božjo voljo. Pozneje je postala dominikanka in se je posebno odlikovala po delih krščanske ljubezni: stregla je bolnikom, skrbela za padla dekleta, pomagala sirotam. Posegla pa je tudi v javne razmere. Tako je v celi vrsti pisem rotila papeža Gregorja XI., naj se vendar vrne iz Avignona v večno mesto, in je to tudi dosegla (1377). Po Gregorjevi smrti jo je novoizvoljeni papež Urban VI. pozval, da je govorila pred kardinalskim zborom. Posebno je bolel Katarino zapadni razkol, ki je nekaj mesecev kasneje nastal. Na vso moč se je trudila, da bi se vsi verniki držali pravega papeža, »ljubeža Jezusa na zemlji«, kakor je papeža imenovala. Smrt je prestregla njeno nadaljnje prizadevanje. Komaj 33 let stara je umrla 29. aprila leta 1380.

deloma že same pripravimo ali pa povabimo za to kakšnega gospoda. Po predavanjih pa se razvije zelo živahna in čisto nad vse zanimiva debata. V primernem razdobju prirejamo igre, katerih dobiček gre vedno v dobre namene. S. S.

Moja univerza

Moja teta študira...
Moj stric študira...
Moja sestrična študira...
Moj bratranec študira...
Moja prijateljica študira...
Pravijo ob vsaki priliki: Naša Breda študira na univerzi.
Ali: Ko bo Breda profesorica...
Ali: Kadar bo Breda naredila doktorat...
Pišejo pisma z naslovi: visokošolka, akademičarka...
Dali so mi vizitk z mojim naslovom.
Obljubili so mi denar za doktorat.
Povabili so me na počitnice.
Vrtili so moj študij v svoje stremenje in misli.
Odpirajo mi vrata v družabne teme.

Izpit

Teta piše: Kdaj boš delala izpit?
Stric izprašuje: Kako je pa z Bredo? Je že naredila izpit?
Starši se vznemirjajo: Kdaj boš vendar delala? Dolgo je že.
Sestra: Menda zastoj študiraš...
Sestrična: Ali si že naredila?
Sošolka: Že vnaprej ti čestitam k izpitu.
Tovarišica: Kdaj ga boš stisnila?
Strašno! Vse ozračje je izpitno razpoloženo, kot velik klicaj stoji nad menoj: Moraš!

Izpit je končan. Ali veš, kaj je to? Ali veš, kdo si? Ali veš, kaj znaš?
Prihajajo čestitke...
Stric: Čestitam!
Teta: O, kako sem vesela!
Sestrična: Kako si zdaj lahko srečna!
Sošolka: Zdaj se te ne bom upala ogovoriti.
Tovarišica: Kako človeku odleže!
Profesor: Kje ste ga praznovali?
Prijateljica: Zdaj se boš oddahnila!
Odprem denarnico in se vprašujem: Kako naj se zahvalim za čestitke?

Moj naslov

Zdaj sem sama. Uživam mir. Zatisnem oči. Kaj mi žlahta in vsi znanci! Sama moram za ciljem, moj naslov pa naj hodi med njimi kot obleka brez telesa.
Stopim za svojim naslovom kot za lučjo in svetim. Drugi pa mi uslužno jemljejo luč iz rok in jo nosijo pred menoj in mi delajo pot v družabne teme.
In če bi luč ugasnila?
O, saj gori, gori!

V društvu

V »Savici« je lepo. Sedimo v lokalu in delamo počitniške načrte.
Kam? — Na morje, v Celovec, v Maribor...

Molče zremo v mizo in mislimo na morje in na Vrbsko jezero in na vročino...

Skozi zamreženo okno nas otožno gleda mrtvo dvorišče.
»Ali pa bi šli vsaj na planine!« se zasliši glas pri stari obrabljeni peči.

»Ja, na planine!« pritrdijo naši žepi.

Na dvorišču zagrahajo kokoši...

Zazremo se v strop: Kokoši imajo v mestu veliko dvorišče, mi pa mračno, nizko sobo.

Doma

Stojim pri ognjišču, mama mi šiva obleko. Misli mi begajo iz lonca v lonec: mišičevje v juhi, skrob v krompirju, vitamin C v prikuhi, rujavi premog iz Trbovelj...

Kazalec beži k dvanajsti.

Mama za mojim hrbtom: Naša počasna in nerodna Breda!

Misli ne vedo ne naprej ne nazaj in ostanejo v prazni sredi.

Ideje

Kaj hočem! Kdo bi lagal resnici v obraz? Ideje so mi zašle v želodec in bojim se, da bo revolucionarno prej ali slej podlegel. Hoče se mu lepote. Ničesar ne sprejme vase, kar ni lepo. Piščanca noče, ker je grd v svoji goloti. Rajši ima skledo kislega zelja. Če mu prinesejo skledo zelene ali rdeče solate, se divje zaljubi vanjo. Ko gledam v krožnik pred sabo, gleda moj želodec v rodne domove krompirja in zelja in mesa in mi narekuje, kaj naj jem. Pravi: To je bil pšenični klas in to trta in ono ajdov cvet in to spet kakor češpljev cvet. Krasen šopek mi ponuja želodec med obedom, požiram ga z očmi in čudovito lahko sprejemam hrano vase. O, lepota! Včasih je nikjer ne najdem in moj želodec bi umrl ob polni skledi. Včasih pa je v vsem lepota in bojim se, da se mi bo želodec uprl. Včasih pa me zgrabi ideja bratstva in če takole zmešam vse obenem: zelje, mleko, jabolka, si mislim, kakšno bratstvo mora biti v mojem želodcu!

Peš

Nogam se hoče pota. Takole v jutro za vstajanjem zore na trdo cesto in v dolgih korakih od doma... V sproščenju mimo vasi in gozdov, mimo cerkvice v ozadju in ob straneh, preko gričev in ob vodah v molku in sreči...

Kam?

Naprej in nikoli nazaj...

Kam?

Morda na Brezje ali v Bohinj ali k morju čez gozdove ali ob Krki kot s kačo ob boku.

Naprej in naprej...

Telo se je spremenilo v hojo in oko v solnce. Ves svet je od solnca ožarjen in cesta odmeva od hoje. O, moja pesem!

»Zvečer pa nazaj,« se vleče za nami senca iz domače hiše.

Mi pa bežimo, da bi senci ušli.

»Nikoli nazaj,« drhti iz nas pesem in se izgublja v gozdove novih svetov iskat. Ali bo prišla nazaj?

Helena

Lurd v žaru svojih čudežev

V začetku velikega tedna je predvajal kino »Union« film z gornjim naslovom. Na priporočilo šolskih oblasti je obiskalo ta film tudi mnogo dijaštva, nekateri zavodi kar skupno. V naslednjem prinašamo kritiko dveh dijakinj, ki sta v letih precej narazen. Obe kritiki, ki se vzajemno dopolnjujeta, tvorita lep začetek kritičnega presojanja filmov s stališča mladih, katerim je pravo, kritično stališče do filma še posebno potrebno.

Nižešolka piše:

Velikega pomena je dober film. Dobrih primernih filmov za mladino pa ni veliko. Eden teh redkih, lepih filmov je: »Lurd v žaru svojih čudežev«. Katera ga je videla, ga gotovo še ni pozabila. Vem, da se še vsaka spominja malega dečka, ki ga je Marija čudežno ozdravila. Z njim pa je ozdravila tudi očeta in mater, ne telesno, temveč

duševno. Poprej starši brez vere, so se po dečkovem ozdravljenju, z vero v srcu zahvalili Mariji za enovo zdravje.

Ali niso taki filmi lepi? To so filmi, ki naj bi jih posejali, ne pa razuzdanih in razkošnih, ob katerih si človek pokvari domišljijo in v katerih tuji narodi izzivalno kažejo tudi svoje slabe zmožnosti. J. M.

Višešolka poroča:

Film »Lurd v žaru svojih čudežev« me je razočaral. Pričakovala sem vse kaj več. Ne rečem, da nekateri posnetki niso bili lepi. A jaz sem hotela videti Lurd, kakršnega si dekleta predstavljamo. Ne bogatih družin, ne večernih zabav, ne senzacij, marveč sveti kraj, kjer se Marija prikazuje in deli dušno in telesno zdravje. Uverjena sem, da bi moral film s tem naslovom to pokazati v večji meri in lepše. Seveda zahteva tak film posebno pozornost, zlasti kar se pristne verske ubranosti tiče.

V filmu sem našla premalo tega, kar bi res zgrabilo človeka. Ne morem se ubraniti vtisa, da so bili nekateri prizori precej navadno podani in da so ljudje, ki so film se-

stavljali, računali vse preveč na hipen učinek, na senzacijo in na čustva. Zato sem pogrešala globlje vsebine in večje stvarnosti. L. J.

Tri okrožnice nam je prinesla letošnja velika noč. V prvi razpravlja sv. Oče o položaju katoliške Cerkve v Nemčiji in zavrača zmote nemškega nacionalizma o nacionalnem Bogu, o nacionalni religiji in etiki. Bog je eden in je dal iste postave za vse. Okrožnica je pisana — prvič v zgodovini — v nemškem jeziku. — Druga okrožnica, namenjena škofom vsega sveta, se obrača proti brezbožnemu komunizmu. Pisana je v skupnem, latinskem jeziku. — V tretji okrožnici pa vzpodbuja sv. Oče mehičanske katoličane k delu za obnovo svoje težko preizkušene dežele. Posebno jih opozarja na reševanje perečih socialnih vprašanj. Mehikanski škofom piše sv. Oče v njih domaćem, španskem jeziku.

Ljubljanske DMK so priredile preteklo soboto ob 20 čarobno igro s petjem »Ribič Marko«. Igro sta priredila M. Duh in V. Kos, uglasbila pa V. Cimatti in M. Tome.

Žingarica

(Po spominih piše Janko Mlakar.)

»Pa smo šle za njim do podrte žage, da smo se prepričale, če jo bo res mahnil proti Žirovnici,« je pristavila Emerencijsana.

»Res prav indiskretno,« se je pohvalila Bibijana.

»Ali je povedal, v katero gimnazijo hodi?«

»Ne,« rekla je Venancija. »Mislim pa, da je bil najmanj kak petošolec.«

»Morebiti je pa že v sedmi.«

»Seveda je v sedmi,« mi hitro pritrdi Bibijana. »Ti Venancija pa res ne znaš nič presoditi. Res indiskretno. Gotovo je najmanj sedmošolec.«

Kaj pa da, Bebičin sedmošolec! Nalašč je pustil v Žingarici odejo, da je imel vzrok nazaj priti. Pa sem le dobro naredil, da sem postavil mucike za »žingarsko policijo«.

25. Ponesrečen izlet.

V soboto smo takoj po zajtrku odinili na Bled. V koči je ostala samo gosposkična Dionizija, ki je imela neko nujno delo, in nekaj deklic, med katerimi po mojem prepričanju gotovo ni bilo Bebičice. Zato sem odšel brez skrbi.

Ko smo prišli skozi predor pri Tabernaklju, smo bili nekoliko presenečeni, pa bolj neprijetno. Na Dovjem je deževalo, da se je kar kadilo, čez Babji zob so se pa iz Bohinja valili oblaki, ki tudi niso nič dobrega obetali. Komaj smo prišli do postaje, se je že sonce skrilo in začelo je pršeti.

Ob takem nestalnem vremenu hoditi na Bled, se mi je zdelo nespametno. Zato sem rekel deklicam, naj se vrnejo v Žingarico, sam sem pa hotel z mucami na Bled, da bi oddali »cape« na pristojno mesto.

Večina deklic je priznala, da vreme ni za Bled, le Kasijana in ostala elita, ki se je »vrgla« v svilo, ni bila zadovoljna z mojim odlokom. Slednjič sem jih pa le prepričal, da je za Bled sonce tako potrebno kakor zabela ali mleko za žgance.

»Prav,« se hitro odloči Kasijana, »ker z Bledom ni nič, pa pojdem v Ljubljano na novo mašo in se vrnem v ponedeljek dopoldne.«

»Kajne, gospod profesor, me pa smemo k Osvaidu na čaj,« pristavi Smaragda.

»Glasovir in ples si pa zamolčala. Pa naj bo. Tebi, Agapita, kot najstarejši, izročim nadzorstvo in glej, da se boste spodobno obnašale!«

Ko je prihropel vlak, smo se razkropili. Elita in nekatere druge so šle na Selo, nekaj se jih je vrnilo naravnost v Žingarico, jaz sem se pa z Hrizanto in mucikami odpeljal v Lesce. Tam smo zvedeli, da ima brzec pol ure zamude in da ga bo avtobus počakal. Zato smo jo kar peš mahnili po cesti proti Savi, Hrizanta se je pa pod varstvom vseh popotnih nedolžnih duš odpeljala proti Ljubljani.

Čim bolj smo se bližali Bledu, tem bolj se je jasnilo. Ko smo pa stopali

proti vili gospe Kornelije, je že sijalo sonce. Moje »tovarišice« so ga bile vse se, jaz pa ne. Mislil sem namreč na tiste, ki sem jih bil pustil v Žirovnici...

Gospa Kornelija nas je jako prijazno sprejela, »cape«, mucice in mene, ter nas povabila celo na kosilo. Ker pa ni »bonton«, sprejeti tako vabilo tik pred poldnem, smo se po mojem naročilu lepo zahvalili za prijaznost, mucike so pa še iz svojega prideljale, da niso »prav nič lačne«.

Komaj je pa gospa izginila v vilo, je že imela vsaka svoj kos žingarskega kruha v rokah. Otepale so ga tako, kakor bi ne bile že tri dni nič jedle. Ker nisem hotel igrati vloge letoviščarjev, ki priinesejo iz varčnosti v gostilno kruh s seboj, sem jih peljal najprej nekoliko na promenado ob jezeru. Ko so pospravile kruh in je na Otoku odzvonilo poldne, smo pa šli k Zrimeu na kosilo. Tu so »uničile« tako množino žemelj, da bi jih bil pri računu najrajši utajil. Bal sem se namreč, da nam bo natakarka svetovala, naj gremo drugič obedovat k — peku.

Po kosilu smo šli v »Vilo Kornelijo« na »črno kavo«. Mucike so se kot gosti svoje ljubljene profesorice jako dobro počutile, jaz pa nisem mogel priti do dobrega razpoloženja. Skrbelo me je, kaj delajo deklice, ki sem jih bil pustil v Žirovnici ter sem se sam nase jezil, da sem se ustrašil vremena in jih nisem vzel s seboj na Bled.

Pa moje skrbi so bile odveč. Ko smo prišli nazaj v Žirovnico, je bila tam večina žingarskega prebivalstva zbrana. Nekateri sploh niso šle v Zavrh in so ves ljubi dan vznemirjale brezniško faro; druge so pa prišle iz Žingarice k vlakcu, ker so pričakovale obiskov. Vse so bile pa jako dobre volje in nič nejevoljne, ker jih nisem vzel s seboj na Bled. Samo Evarista in Hrizogona sta se poskušali pusto držati, pa jima ni uspelo. Sedeli sta na križpotu pod Svetinovinim znamenjem ter resno izjavili, da ne morete od same lakote nikamor naprej.

»Mislite si,« je dejala Hrizogona, »za kosilo nisva drugega imeli, kakor tisti kruh, ki sva ga vzeli za Bled.«

Ko se je pa temu kruhu pridružilo še nekaj žemelj, sta pa takoj postali boljše volje. V večjih in manjših gruclah smo se napotili čez Tabernakelj in prišli še pred nočjo prav veselo razpoloženi v Žingarico.

Čprav je odšla Hrizanta domov, Kasijana pa na novo mašo, se moja družina ni prav nič zmanjšala. Petronila in njene ožje tovarišice so namreč dobile obisk, dve prijateljici iz Ljubljane, jako dobri pevki. In tako je prišlo, da so bila po večerji pred kočo »kulca« še bolj »namazana« kakor sicer.

Naslednji dan, v nedeljo, je pa lilo skoraj do večera, tako je morala za ta dan napovedana razstava odpasti. Ko so odšli tisti redki gosti, ki se niso ustrašili vremena, smo se zbrali vsi v obednici

ter imeli jako živahen razgovor ali, kakor se pravi učeno, jako zanimivo diskusijo. O čem smo debatirali, sem pa, žal, pozabil. Samo tega se še spominjam, da je bila najbolj glasna, vesela in vedno dobro razpoložena Gorgonija, jako mirno je pa odgovarjala in ugovarjala Marcelina.

26. Stol.

V ponedeljek smo »izleteli« na Stol. Doma jih je ostalo prav malo, zato sem ustregel mucikam, ki so me prosile, da bi bile dežurne.

»S temi dežurnicami si ne boste dosti pomagali,« sem dejal prejšnji večer Perpetui, »pa saj bo tudi nekaj drugih doma ostalo.«

Kakor sem pa na vse zgodaj spoznal, so naše dežurnice vzele svojo službo jako resno. Ko sem šel ob štirih zjutraj skozi salon v kapelo, so bile že oblečene.

»Zakaj ste pa že vstale, ko ne pojedete na Stol?«

»Smo dežurne, pa moramo razdeliti zajtrk.«

Točno ob petih je bilo skuhan in dežurnice so čakale »gostov«, ki jih pa ni bilo. Razen »zakristanke« Anicete, Blande, Baziliske in nekaterih drugih, ki so bile navadno pri zgodnjih, je še vse spalo spanje pravičnega.

Zato sem šel v podstrešje, da bi jih spravil kvišku.

»Tako, preklicane babe,« sem zaklical z zadnjih stopnic, »sinoči ste se hvale, da boste že ob štirih vstale, sedaj vas pa ni mogoče spraviti iz postelj. Takoj dol, mi vas ne bomo čakali.«

Tako »prijaznega« pozdrava še niso slišale iz mojih ust. Učinkoval je pa tako, da so bile »babe« čez dobre pol ure že pripravljene na pot.

Šli smo mimo našega umivalnega prostora čez most ter jo potem udarili kar naravnost navzgor po mokri hudo-urnikovi strugi, po kateri se je še odtekala deževnica prejšnjega dne. »Pot« je bila strma, mokra, blatna, sploh jako pripravna za nizke čevlje. Zato se je vsak hip ena ali druga ustavila, se sezula ter izlila iz čevljev vodo. Hrizogona se jim je pa smejala. Ker je imela strgane podplate, se ji je voda kar sproti odtekala.

»Naša Zvezda«

Izdaja jo Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru (dr. T. Klinar).

Urejuje jo uredniški konzorcij (dr. T. Klinar).

Izhaja ločeno za dijake in dijakinje, 14 dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu.

Stane:
celoletno 1936/37 za oba dela . . . 30 Din,
celoletno 1936/37 za en del . . . 15 Din,
posamezna (ločena) številka
po znižani ceni za dijakinje . . . 50 par.

Uprava: Ljubljana, Streliška ul. 12/II (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Pred škofijo 12/II (stolno župnišče).

Tiska Jugosl. tiskarna v Ljubljani (K. Čeč).